

výjimku toliko v případech, v dekretu tom výslovně uvedených. Není tedy žalobce oprávněn domáhati se výroku, že manželství jeho zemřelého syna se žalovanou jest neplatno pro překážku soukromoprávní, a bylo žalobu z toho důvodu zamítnouti.

Čís. 4068.

Otázku, zda nemovitost, v exekuční dražbě prodaná, byla převážně věnována provozu živnosti (§ 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák.), jest posuzovati s hlediska celého knihovního tělesa, nikoliv jednotlivé jeho součástky.

Byly-li veřejné dávky řádně knihovně zajištěny, požívají výsadního pořadí, třebaž nebyly k dražbě přihlášeny.

K přikázání výdělkové daně není třeba, by předepsána byla právoplatně, ani by vůbec byla předepsána, nýbrž jen, aby byla splatna.

Bylo-li namítáno, že pohledávka výdělkové daně pominula zaplacením, pokud se týče, že má býti započítán dlužníkův přeplatek na výdělkovou daň z doby dřívější, dlužno odpor odkázati na pořad správní; soud není povinen, by udělil poučení, jaký opravný prostředek a u kterého správního úřadu má býti podán.

(Rozh. ze dne 17. července 1924, R II 241/24.)

Rozděluje výtěžek za exekučně prodanou nemovitost, zapsanou ve vložce čís. 1430, přiznal soud první stolice ve výsadním pořadí eráru pohledávku na dani výdělkové, okresní nemocenské pokladně a úrazové pojišťovně dělnické pohledávky ze zadržených příspěvků. Proti přiznání všech těchto pohledávek vznesl vymáhající věřitel odpor, jež soud první stolice zamítl. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že přikázal odpor proti přiznání výdělkové daně na pořad správní s tím, by se stěžovatel do jednoho měsíce vykázal, že zahájil správní řízení, jehož jest třeba k vyřízení odporu; jinak napadené usnesení potvrdil. Důvody: Právem bylo rozvrhovým usnesením přiznáno dani výdělkové výsadní právo zástavní (§§ 76, 113 zákona ze dne 25. října 1896 čís. 220 ř. zák.), neboť usnesení první stolice zjišťuje v souhlasu s knihovním výpisem, odhadním protokolem a zprávou četnictva politické správy okresní, že nemovitost jest převážně věnována stolařskému podniku a k tomu schválně zařízena. To stačí. Není třeba, by podniku byla věnována i největší část nemovitosti, nebo by tato část nemovitosti v poměru k celé nemovitosti byla cennější (Glaser Unger n. ř. č. 3442 a zprávy pro službu fin. prok. 1912 čís. 42). Soudce má při této otázce pouze zkoumati, zda nemovitost je zvláště zařízena k provozování stolařského podniku (Gl. U. čís. 10.614), takže vůle vlastníková, věnovati nemovitost podniku, se zračí na první pohled ve zvláštních zařízeních (Gl. U. n. ř. čís. 5325). Nežádá se, by daň výdělková byla předepsána, natož právoplatně nebo vůbec byla vyměřena, má-li v řízení rozvrhovém býti přikázána. Žádá

se jen její splatnost. Namítá-li stěžovatel, že tato daň již byla zaplacená, náleží soudci, by stěžovatelův odpor odkázal na příslušný správní úřad (§§ 35 a 231 ex. ř., Gl. U. n. ř. čís. 2981). Bylo proto v tomto bodě stížnosti vyhověno. I příspěvky úrazové pojišťovny dělnické byly právem ve výsadním pořadí přikázány. Neboť jak příspěvkové období tak i doba splatnosti vysvítají z ohlášky této věřitelky. Příspěvkové náhrady nemocenské pokladny mají rovněž výsadní právo zástavní, neboť byly na vydražené nemovitosti zajištěny. Že toto výsadní právo před knihovním zajištěním již bylo promlčeno (§ 76, odstavec třetí zákona ze dne 25. října 1896 čís. 220 ř. zák.), nebylo tvrzeno. Není třeba, by orgány veřejné, jež jsou povolány předpisovati a dobývati daně z nemovitosti (§ 172 čís. 1. ex. ř.), tyto nároky včas ohlásily před dražebním rokem, byly-li (jako v tomto případě) tyto nároky řádně zajištěny knihovním zápisem (§ 172 ex. ř.) v době, kdy výsadní právo zástavní ještě nebylo promlčeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Předmětem dovolacího rekursu jest rozhodnutí soudu druhé stolice, pokud jim bylo potvrzeno usnesení prvního soudce v odstavci 1. o částečném přikázání daně výdělkové za současné změny usnesení prvního soudce v poslední větě tohoto odstavce, obsahující zamítnutí odporu vymáhajícího věřitele proti přikázání daně výdělkové, v ten způsob, že tento odpor odkazuje se na pořad správní se lhůtou jednoho měsíce podle §u 231 ex. ř., jakož i, pokud usnesení prvního soudce bylo potvrzeno v odstavci o přikázání pohledávky okresní nemocenské pokladně a v odstavci o přikázání pohledávky úrazové pojišťovně dělnické. V příčině všech těchto tří pohledávek stěžovatel má za to, že jen truhlářská dílna č. p. 795 věnována jest provozu živnosti, nikoli však obytný dům č. p. 919, že tedy nanejvýše jen výtěžku za onu dílnu, nikoli však také výtěžku za dům č. p. 919 mohlo by býti užito k zaplacení uvedených tří pohledávek a že by část výtěžku, připadající na dílnu, měla býti vypočítána podle poměru odhadních cen za účelem rozvrhu tržové ceny s jejím příslušenstvím. Tomuto mínění stěžovatelovu nelze přisvědčiti. Především jest ve směru skutkovém připomenouti, že stěžovatel se mylí maje za to, že oznámení, poslané okresní politickou správou úrazové pojišťovny dělnické a obsahující potvrzení, že nemovitost firmy bratří H-ových v Š. jest označena jako stolařská dílna, ke kterémuž účelu byla také zařízena a jest jako taková používána, vztahuje se jen na dílnu č. p. 795. Ze znění tohoto oznámení ve spojení s dotazem, na nějž jest odpovědí, plyne, že se týká celého knihovního tělesa, zapsaného ve vložce čís. 1430 a prodaného v exekuční dražbě. Nižší soudy podle knihovního výpisu, podle odhadního protokolu a podle onoho oznámení správně uvedly, že dotyčná nemovitost, totiž prodané knihovní těleso, jest převážně věnováno stolařskému podniku a že k tomu schválně jest zařízeno, takže vůle vlastníkov, věnovati nemovitost podniku tomuto, zřejmě se zračí ve zvláštních zařízeních. Posuzovati s tohoto hlediska převážného věnování lze jen celé knihovní

tělo, nikoli jednotlivé jeho součástky, což plyne zřejmě se slov dotyčného zákonného ustanovení »na nemovitostech, zcela nebo převážně věnovaných«. Zde ovšem nebylo knihovni těleso věnováno provozu stolařské živnosti zcela, nýbrž jen převážně, ale to stačí. Že toto věnování netýkalo se jen stolařské dílny č. p. 795, ale také domu č. p. 919, vysvítá z odhadního protokolu, podle něhož v obytném domě č. p. 919 nacházejí se též místnosti, věnované k živnostenským účelům. Stěžovatel dále má za to, že pohledávka okresní nemocenské pokladny nemůže býti přikázána v pořadí přednostním proto, poněvadž nebyla přihlášena k exekuční dražbě. Rekursní soud však správně uvedl a náležitě odůvodnil, že přihlášky této nebylo třeba, poněvadž pohledávka byla zajištěna knihovním zápisem; stěžovatel to přehlíží, Poukazuje dále na ustanovení §u 76. zákona ze dne 25. října 1986 čís. 220 ř. z., podle něhož privilegované pohledávky mají zákonné právo zástavní v pořadí přednostním potud, pokud nevážnou za delší dobu než 1½ roku, od dražebního stání nazpět počítaje. Podle stěžovatelova mínění není zjištěno, za kterou dobu vážnou přikázané pohledávky nemocenské pokladny a úraz. pojišťovny, a neměly bez tohoto zjištění býti vůbec přikázány v přednostním pořadí, zejména pak ne potud, pokud vzešly přede dnem 17. ledna 1922. V této příčině stěžovatel opět přehlíží, že úrazová pojišťovna přihlásila své nároky písemně, příspěvkové období, jakož i doba splatnosti jsou z přihlášky této zřejmy a příspěvky starší než 1½ roku byly knihovně zajištěny podle třetího odstavce uvedeného §u 76 zákona čís. 220 z roku 1896, pročež celý peníz byl úrazové pojišťovně právem přikázán, a dále stěžovatel rovněž přehlíží, že nároky nemocenské pokladny byly vyúčtovány a že mají následkem knihovního zajištění výsadní právo zástavní. Daň výdělková neměla podle mínění stěžovatelova přikázána býti definitivně, poněvadž prý proti jejímu předepsání podán byl recurs, o němž není dosud rozhodnuto, a tedy prý není dosud předepsána právoplatně. Částka, přikázaná na výdělkovou daň, měla prý býti jen zachována z rozvrhové podstaty; jest prý jisto, že tato daň bude snížena tak, jako prý byla snížena výdělková daň za rok 1920 a 1921, poněvadž prý provoz živnosti byl podstatně menší. Zvláště také jest podle stěžovatelova mínění nedůvodným odkázání jeho na pořad správní, poněvadž prý svůj odpor v tomto směru nemůže vůbec nijak uplatniti v cestě správní a poněvadž prý absolutně neví, u kterého úřadu a jakým způsobem by měl tak učiniti. Podle jeho mínění tedy jest to právě tak, jako kdyby tento opravný prostředek, jež on prohlašuje za nemožný, byl mu vůbec oduznán. V tomto směru soud rekursní správně uvedl, že ku přiznání výdělkové daně není třeba, by předepsána byla právoplatně, ani, aby vůbec byla předepsána, nýbrž jen, aby byla splatná; to jest v dovolacím rekursu opět přehlédnuto. Odpor, založený na tvrzení, že daň výdělková za rok 1922 a 1923 částečně již pominula zaplacením, měl podle stěžovatelova mínění odkázán býti na pořad práva soukromého, poněvadž to jest čistě právní otázka, kterou prý mají řešiti soudy a ne správní úřady; daň výdělková za rok 1920 a 1921 jest prý již zaplacená částkou 32.520 Kč a poněvadž byla prý o 12.000 Kč snížena, musí prý tato částka započítána býti na výdělkovou daň, později splatnou; z toho prý plyne, že část výdělkové daně, nižšími soudy z rozvrhové podstaty k zaplacení přiká-

zané, jest již zaplacená. Ani zde nelze stěžovateli přisvědčiti, neboť z §§ 35. a 231. ex. ř., na které v této příčině také již rekursní soud poukázal, vysvítá, že nikoli soud, nýbrž správní úřad k tomu jest povolán, aby rozhodl, zda-li pohledávka výdělkové daně, o kterou jde, pominula zaplacením, pokud se týče, zda-li na ni má býti započítán přeplatek, daný dlužníkem na výdělkovou daň z doby dřívější, jak stěžovatel snaží se dokázati. Stěžovatel konečně ještě tvrdí, že prý eventuelně mělo býti v usnesení rekursního soudu uvedeno, jaký opravný prostředek a u kterého správního úřadu má býti podán; ve skutečnosti prý správní řízení neposkytuje možnosti, uplatnění odpor v měsíční lhůtě, rekursním soudem jemu určené. Ani těmito vývody nemůže stěžovatel docíliti úspěchu. Rekursní soud správně ho odkázal podle Šu 231 ex. ř. na pořad správní; poučovati ho, jaký opravný prostředek a u kterého úřadu správního má podat, nebyl povinen. Že by stěžovatel nemohl ve lhůtě měsíční vykáhati, že zahájil potřebné správní řízení, není ničím odůvodněno.

Čís. 4069.

Služebnost dle čís. 10 Šu 476 obč. zák. jest právem zapovídacím, k jehož vydržení nestačí, že panujícím domu po 30 let nebyl odnímán přístup světla a vzduchu; jest třeba zákazu podle Šu 313 druhá věta obč. zák. a uposlechnutí tohoto zákazu.

(Rozh. ze dne 17. července 1924, Rv II 436/24.)

Žalobci, vlastníci parcely čís. 146, domáhali se na žalovaných, vlastnících sousedícího domu č. p. 149, určení, že žalovaným nepřísluší právo služebnosti na sluneční světlo, přiváděné a vnikající dvěma okny u kuchyně domu čís. 149 ze zahrady žalobců čís. parc. 146 a na vyhlídku těmito dvěma okny do této zahrady čís. parc. 146 vyjímajíc v okruhu, jež tvoří tato okna při otvírání do této zahrady čís. parc. 146 a že jim nepřísluší právo zakazovati nebo zabraňovati žalobcům, by na své zahradě čís. parc. 146 podnikli, co by domu čís. pop. 149 bránilo přivádění a vnikání slunečního světla dvěma okny u kuchyně z této zahrady čís. 146 a vyhlídky těmito dvěma okny do této zahrady, vyjímajíc v okruhu, jež tvoří tato okna při otvírání do zahrady a že žalovaní jsou povinni to uznati. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalovaní proti žalobnímu nároku namítali, že jsou v držbě služebnosti vyhlídky a to volné vyhlídky do zahrady žalobců, jakož i práva, přiváděti dvěma okny sluneční světlo do své kuchyně, a že vydrželi toto právo služebnosti nepřetržitým užíváním třicetiletým. Jde tím podle Šu 476 čís. 10 obč. zák. o domovní služebnost, následkem které jest držitel služebného statku zavázán, by panujícím domu dovolatelů neodnímal přítoku světla, jejíž nabytí se opírá o vydržení (§ 1460 obč. zák.). Podle Šu 312 obč. zák. nabývá se držby práv jejich výkonem ve vlastním jméně. Jak se nabývá zapovídacího práva, za jaké podle Šu